

ki cerkve in altarje Marijine kinčajo, zlasti v lepem majniku, temuč se bo veselil, kedar stopi v tako okinčano cerkev, ki je od drugih postala okinčana v čast trojedinemu Bogu!

„Ako je kdo med nami žalosten, naj moli: če je dobre volje, prepeva naj hvalnice“. (Jak. 5, 13.) Ta izrek so prvi kristjani na tanko izpolnjevali; vsem je znano, da jim je bilo petje priljubljeno. Pevali so povsodi, doma in na polji; kmetovalec pri oralu, a pastirček pri čedi na paši; rokodelc pri svojem delu v delalnici a mati pri zibelki dragega deteta svojega; tudi pri službi Božji se niso sramovali z glasom slaviti Boga; še celo jetniki po ječah in na potu na krvavo morišče so pevali Najvišjemu čast. Pesmi prvih kristjanov so bile same čiste in svete. Nikedar ni bilo iz njihov ust slišati grdih, umazanih, nesramnih, pohujšljivih in brezbožnih popevk. Ker so za čast Božjo bili vneti in v srcu je bila shranjena čistost, radi česar so imeli velik stud nad grdimi pesmi. Vendar s tem smo dandanes daleč zabredli. Sedaj se razlegajo pesmi po dolinah in bregovih, prepevajo pastirčki in pastirice; slišimo po krčmah po noči, v mestih, trgih in vaséh, da poštenega človeka rudečica oblije. S temi popevkami nimajo angelji veselja, nego lucifer v peklju.

Pa vendar ne sodimo tako ostro o dandanašnjem petji. Mnogih vrlih Slovenk še je srce vneto za pobožnost in sv. petje. Različne so prilike za vaje v petji, s katerim Marijo častimo, to se razumi samo ob sebi. Tudi možki spol bi naj povsodi s svojim glasom povzdigoval slavo Marijino. Vrli in majhni pastirček in pastirica pevata pri čedi lepe pesmice in se urita v petji. Šola lepega petja v vsaki župniji je zelena goščava in cveteča livada, kjer ptice pevke svojemu stvarniku pojó, posebno v mesecu majniku je nam petje ljubo.

Vsaki mladeneč in deklica nista nadarjena z lepim in prijetnim glasom, vendar pa se najde veliko takih v fari, ki imajo grlo in glasove za pobožno petje. Vsak učitelj lahko uči v šoli lepo petje; od začetka se to težavno dozdeva, a za čast Božjo se vse stori, in potem se boče veselo petje razlegalo v vsaki cerkvi in se častila Marija v veselih Šmarnicah.

Pokojni škof Slomšek so bili pesnik, ter so z milimi pesnicami vzbujali slavo Božjo po domovini slovenski; gojili so v vsakdanski šoli cerkveno petje.

Časi so hudi! Šola je ločena od cerkve; se toraj to težavno zgodi. Ljudje so se sem tje hudo spridili, vera pojema in lepo cerkveno petje hira. Pomagajmo si sami in Bog nam bo pomagal. Celo dekleta pešajo v tem oziru! — Kakó bi zamogla deklica s svojim glasom Marijo častiti, če ima slabo vero in še to — mlačno! Kako bi zamogla deklica Marijo častiti s petjem, če ne gori za njene čednosti?

Druga velika napaka in ovira so pevke na koru. Pri velikih in stolnih cerkvah so sicer potrebne, a v malih je to vsaj sedaj le ovira, ker takrat le navadno na koru pevajo, a spodaj se nijedna ne zglesi.

Tudi organisti naj skrbijo v mesecu majniku za lepo petje, da še ne bodo oni tretje ovire podpirali.

Zatoraj z združenimi močmi se trudimo v tem oziru; ker sloga jači, nesloga tlači. Najstarejše bukve sveta — sv. pismo stare zaveze so napolnjene s hvalnicami in zahvalnicami. Morda je malokomu neznana krasna hvalnica v Mojzesovih bukvah, ki jo je popevalo izraelsko ljudstvo pri prehodu čez rudeče morje; a tudi ona, ki so jo pevali trije mladenči v ognjeni peči. Kdo bi ne postal ginjen pri žalostinkah Jeremijevih, ki jih je peval na grobljah nesrečnega mesta Jeruzalema. Komu so neznani Davidovi psalmi? Va-nje slavni kralj razliva vse misli: žalost, tugo in veselje, hvalo in zahvalo, češčenje in molitve, ponižnost in kesanje, ter jih še sedaj sv. katoliška cerkev ob prilikah prepeva. Tudi naš Gospod je po zadnji večerji z apostoli peval.

Sv. Peter se je silno srečnega štel, kedar je na gori Tabor gledal milo lice Božje. Poln radosti je izkličnil: „Gospod tukaj je nam dobro biti!“ To srečo sv. Petra oživamo tudi mi v katoliških cerkvah in se veselimo, ako slišimo prelepo petje. Take hiše božje so za nas gora Tabor.

Toraj kinčajmo radi v majniku Marijine altarje, ter se zbirajmo vsak dan pred njeno podobo in obhajajmo ljube Šmarnice. Skrbimo za lepo petje, in rešili bodemo nalogo svojo, ter se z veseljem spominjali še potem celo leto cvetočega majnika in priljubljenih Šmarnic. Marija nam bo gotovo vsak trud stoterno poplačala! —

Spet kliče nas venčani maj,

K Mariji nas kliče v sv. raj;

Cvetlice goščave si venčajo glave,

Raduje se polje in gaj!

J. Virk.

Dopisi.

Od sv. Martina blizo Vurberga. (Nov župnik.) Po dežji pride solnce, po žalosti veselje. Tako se je tudi nam žalost v veselje spremenila, ker smo to dosegli, kar smo tako srčno želeli, to namreč, da smo dobili tako dobrega in blagega gospoda, za pastirja duš naše fare, naslednika raj. gospoda, t. j. novega župnika preč. gosp. Filipa Viharja. Kako pa Martinski farani božje namestnike spoštujejo, naj potrdijo sledeče vrstice, kako da smo novega gosp. župnika ob njihovi inštalaciji počastili. Ze predvečer, t. j. na velikonočno nedeljo, se je Mar-

tinska fara kakor nevesta za vzprejem svojega novega g. župnika sijajno pripravljala in kinala; pred farovžem je stal krasen slavolok z napisom: „Bog Vas živi, novi župnik mnogo let!“ Iz bližnjih hramov so plapolale belo-rudeče zastave, in nam oznanjevale veselje tajstega dne. Ko se je bil mrak storil, in ko smo „češčeno Marijo“ odmolili, jelo je ljudstvo iz cele fare skupaj iti na pripravljen kraj, konec Martinske soseke, od koder smo šli v procesiji razsvitljeni z trideset lampijoni med sviranjem vrle Št. Lenartske godbe, in med mogočnim strelanjem možnarjev, pred farovž, novemu župniku našo udanost skazat. Pred farovž prišedši, se predstavijo tri belo ovenčane deklice novemu župniku, od katerih ena nekoliko jim namenjenih besed govori in šopek cvetlic podari. Za tem se predstavijo gg. cerkvena ključarja in srenjski predstojniki, pod vodstvom g. G—a. tukajšnjega učitelja, kateri jim vdanost in želje vseh faranov tamo odkrije, in s trikratnim: „Bog Vas živi novi župnik“, govor konča. Potem pevci zapojó, in za sviranjem godbe je bil konec večerne slovesnosti, katera nam ne bo nikoli iz spomina izšla! Na dan inštalacije je ljudstvo od domače in sosednih župnij kar trumoma vrelo, se vdeležiti tako imenitnega dneva. Okoli devete ure se pred župnijo zbere 19 belo ovenčanih deklet; in ko so nam milostljivi gospod dekan in kanonik, Krištof Kanduth, v spremstvu več preč. gospodov, novega župnika pripeljali iz farovža, se pomiče procesija, med moljenjem sv. rožn. venca v cerkev; tukaj podajo milost. gospod dekan novemu župniku dva ključa, v znamenje cerkvene oblasti; pred veliki oltar prišedši zapojejo novi gosp. župnik „Veni sanete Spiritus“, za tem se začnejo imenitni obredi, po katerih so dobili oblast, težko oblast župnika in župnijo sv. Martina. Potem so nam milost. g. dekan na pridižnici ginljivo razlagali o obredih in dolžnosti župnijskega stanú, da smo vsako besedico razumeli in se tako naučili, kako da je težaven in pomenljiv mešni stan. Bog nam živi tako vrlega govornika na mnoge leta! Sedaj je bila velika sv. maša z asistencijo, pri kateri se je popevala Miklošičeva meša, in na zadnje „Te Deum“.

Iz Turj. dola pri Mali nedelji. (Blag spomin.) Naša cerkva stoji že od 800 let po Krist. Kot mala kapela, blagoslovljena od Šolnograškega škofa Luitpranta; povečana leta 1547, je dobila lansko leto novi tlak. Tega ji je že močno treba bilo in je sedaj primeren po okusu naše cerkvi ter še ni odveč drag. Lansko leto so nas zapustili preč. g. Franc Roškar od 1870—86. leta, služet torej 16 let. To je bila tukaj redka prikazen. Veliko so se trudili ter marsikaj grenkega doživeli, so pa vse voljno trpeli toliko let. Kdor naše okoliščine pozna,

že vé, kaj velja to pri Mali nedelji. Starček so bili že opešali, želeli so zadnje dneve v miru živeti, tedaj pa so bili premeščeni v Zavrče v Haloze, blizo svojih vinogradov, katere so tamo imeli. Toda ure njihovega življenja bile so štete že, ko so nas zapustili, ker so v kratkem na svoji novi fari umrli. Oni so vsakemu svoje na ravnost povedali, za to pa so jih sprva nekateri črtili, sčasoma pa smo se mi njim, oni pa so se nam privadili. Sladko spavaj torej, delavec v vinogradu Gospodovem, v grobu že trohnečemu lehka zemljica! Takoj v drugi polovici lanskega leta smo pa dobili vsled premeščenja č. g. Roškarja za kaplana, preč. g. J. Parnata doma iz Cirkovic. Omenjeni gospod so se v kratkem svojem bivanji nam zelo prikupili s svojimi jednatimi pridigami in krščanskim ukom, v čistej zvonečej slovenščini; ne samo domači tudi tuji jih pridejo kaj radi slušati. Daj Bog mlademu gospodu obilno sreče ter da bi ostali pri nas dolga leta.

Iz Čadrama. (Društvo za pozidanje nove farne cerkve.) Predstojnik tega društva je menda mil. g. in ekscelenci dr. J. J. Strossmayerju osebno znan od romanja v Rim l. 1867 ter je društvo od tistega visokega gospoda prejelo v odgovor na častitko k 50letnici mešništva: „Bog i Vas blagoslovio, milost Vam poklonio, da ono što na njegovu slavu, na spas Vašega puka odločiste, srčetano i izvedete, to jest cerkvu sagradite odgovarajuću Veličanstvu božjemu i Svetosti svetih otajstva, koja se u crkvi božjoj obceljujo. U to svrhu šaljem Vam 20 gld., da me medju članove Vašega društva za gradjenje nove crkve uvrstite.“ Mi občudujemo visokega gospoda, ki so razun drugih velikanskih naprav v Djakovem škofijsko cerkev na lastne stroške 2 milijonov goldinarjev v 16 letih postavili, da še kot pravi oče povsod Slovane po mogočnosti podpirajo.

Raznoterosti.

(Družbi vednega češčenja) so podarile naslednje župnije: Konjice 11 fl., sv. Roprta v Slov. gor. 9 fl. 10 kr., Zavrče 1 fl. 44 kr., sv. Barbara v Halozah 2 fl. 14 kr., Kamnica 1 fl. 46 kr., Podčetrtek 4 fl., Šmarje 5 fl., Razbor 1 fl. 34 kr., Ljutomer 2 fl. 96 kr., Bizelj 6 fl. 30 kr., sv. Bolfank pri Bišu 7 fl., Žalec 7 fl. 10 kr., sv. Marjeta na Pesnici 3 fl., sv. Janž na Dravskem polji 4 fl. 50 kr., Fram 6 fl. 13 kr., Nazaret 6 fl. 4 kr.

(Smrtna kosa.) Č. g. Jož. Novak, vpok. župnik pri sv. Antonu na Pohorji, je umrl v Feldhofu pri Gradci. Istotako je umrl č. gosp. F. Dominigg, vpok. župnik v Langu. Nekaj časa je bil pa za učitelja kršč. nauka na šulvereinski šoli v Sevnici.